

Sygn. akt I CSK 150/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa „I.” sp. z o.o. w G.
przeciwko „L.” sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 9 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...] /15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. to jest występowanie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów, przy czym skarżący w odniesieniu do obu tych przesłanek formułuje wątpliwość, jakie okoliczności, w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przesądzają o zakwalifikowaniu kolejnego zawezwania do próby ugodowej, jako czynności przedsięwziętej bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W związku ze sformułowaną przez skarżącego wątpliwością wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykształciła się linia orzecznicza (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r. III CSK 50/15; z dnia 19 lutego 2016 r. V CSK 365/15; z dnia 10 stycznia 2017 r. V CSK 204/16 - nie publ.) nakazująca badać i oceniać czy kolejne zawezwanie do próby ugodowej jest czynnością zmierzającą bezpośrednio do dochodzenia roszczenia czy też celem takiej czynności jest jedynie wydłużenie okresu zaskarżalności wierzytelności przez doprowadzenie do kolejnej przerwy biegu przedawnienia. Taki, bowiem cel pozostawałby w sprzeczności zarówno z założeniami instytucji przedawnienia roszczenia, którym jest przede wszystkim czasowe ograniczenie uprawnienia służącego wierzycielowi i przyznanie prawa do uchylecia się od zaspokojenia roszczenia zobowiązanemu, jak i w sprzeczności z podstawowym założeniem postępowania pojednawczego, które ma doprowadzić do zawarcia ugody, a nie do przerwy biegu przedawnienia. Sąd Najwyższy wskazywał, że potrzeba badania celu, w jakim wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został złożony oznacza, że należy badać konkretne okoliczności faktyczne sprawy. W sprawie te okoliczności zostały przez Sąd drugiej instancji ustalone i ocenione. Skarżący nie przedstawił wystarczających argumentów wskazujących na potrzebę uzyskania kolejnej w tym

przedmiocie wypowiedzi Sądu Najwyższego. Postulat skarżącego, aby udzielając odpowiedzi Sąd Najwyższy wskazał okoliczności, jakie przy czynieniu takich ustaleń sądy powinny brać pod uwagę nie może być traktowany jako właściwie sformułowane zagadnienie prawne. W tej sytuacji brak podstaw do przyjęcia sprawy do merytorycznego rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sugerowanego przez skarżącego i ze względu na potrzebę wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w kontekście znaczenia kolejnego zawezwania do próby ugodowej.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

aj

ał